

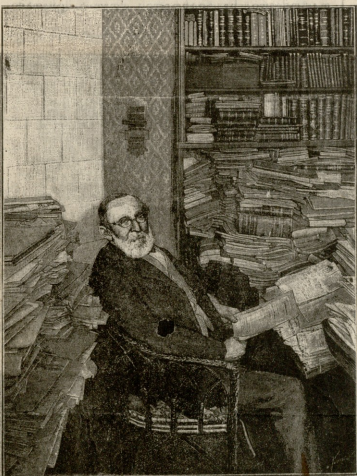
სიტყვის ძალა

ანტ. ჩუგაეის

(დასარგლი)

ამაზედ მოკეცა, ბატონებო, და ჩემი საკოლოს ნაკულუ-
ვანებაზე გაიბა ლაბარაკი. ცხლა კარვად მესმის, რომ ჩემი
მეგობარი მაშინ ქალთა სქესის ნაკულუვანებაზე ლაბარა-
კობდა და მე კი მეგონა, ჩემს ნატოზედ ლაბარაკობა-
ვითი. ის აღტაცებაში მოდიოდა იმის აქვეტილო ცხვირით. ხმაბალი
სიცილით, კობტა გრეხიაობით, ერთის სიტყვით ყველა იმითი,
რაც მე არა თუ არ მომწონდა მასში, მძულდა კიდევ.
ჩემი მეგობრის აზრით კი, ყველა ეს გრავითა და სიტუ-
რით იყო აღსაყვ. აღტაცების კილოდგან ჩემდა შე-
უმწევლოდ ის მალე გადავიდა მაშობრივ დარიგებით—კილოზედ,
მერზედ მუდილურზედ და ბოლოს ხომ რაღისაც ზიზიით და სიძულვი-
ლით ლაბარაკობდა. სამწუხაროდ, თავმჯდომარე არა გყავდა,
რომ საზღვარს გადასული ვეჭოლი დროზედ გაეტყუებინა. მე პი-
რის დაღებასაც კი ვეღარ ვესწობოდი, ან კი რა მქონდა სათქმე-
ლი? ჩემი მეგობარი ახალს არა-
ფერს არ ამბობდა, ის ამბობდა
იმას, რაც ყველასათვის ცხად
და აშკარია, მაგრამ მთელი გეს-
ლი და მხამი ფორმაში იყო, იმ
დაწყვეტილ ფორმაში, რომლი-
თაც შეუღ ამბებს ახლად გად-
მოქცემა მეგობარი. აი მაშინ
დაიკრწინდი მე, რომ ერთსა და
იმავ სიტყვას ურიცხვი მნიშ-
ვნელობა მქონდა და იმის-
მიხედვით, თუ როგორ იქნება
ნაშარი და წინადადება რა ფორ-
მა ექნება მიტეხული, სხვა-და-
სხვა ვლფერს მიიღებს და ათას
ნაირ აზრს გამოიტაცებს. რასა-
კვირია, მე ვერც იმის კი-
ლოს გადმოგეგმე და ვერც
იმის ფორმებს, და იმას კი მო-
გახსენებთ, რომ როცა კუთხი-
დგან კუთხეში დავდიოდი და
ჩემს მეგობარს ყურს ვუვლავდი,
იმასთან ერთად ვლავავდი, ვ
ზობდი და ვიესებოდი. გესლით,
წარმოიდგინეთ, მე ისიც კი და-
ვიჯერე, როცა ჩემი მეგობარი
მომგებდა თავალკრებლანდი და
გამომიკცადა, რომ დიდი რაზე
ვარ და დიდი მომავლიც მომეცა; დიდი საქმე მაქვს შეგდეგში
ვასაქმებელი და თუ რაზე დამბუღავს როდისმე, დამბუღავს
მხოლოდ ცოლის შეთვით.

— მეგობარო, — შეგვიყვარა ბოლოს გრძნობაში მოსულმა ვე-
ქილმა და მავრა მომიპირა ხელი: — გვედგები, როგორც კარგს
მეგობარს, გაუტყებ რაც კი რაზე გრწამს წინდოდ — შეჩერდი,
შეჩერდი, სანამ დრო გაქვს კიდევ! ღმერთმა დაგფაროს მაგის-
თან საშინელი შეკლამისაგან, ნუ პოუბავ, მძიო, შენს ყმაწ-
ვილ-კაცობას!

გარსაგა თავის კაბანეთში. — (80 წლის აუბილი)

გინდათ დამიჯერეთ, გინდათ არა და ბოლოს, როგორც
არ მიზინასწარმეტყველა იმ საძაგელმა, სწორეთ იმ მაგიდაზე-
დვე დაესწერე ჩემ საკოლოსთან წერილი და უარი შეეუთვალე.
მე ვწერადი და თან მიზაროდა, რომ კიდევ მქონდა დრო უკან
გამობრუნებისა და შეკლამის გასწორებისა. წერილი დებეძულ
და ქაზზედ გაიქეპარე, რომ ფოტის ყუთში ჩამეგდო მალე.
ჩემი მეგობარიც გამომყვია თანა.

— კარგი და მშვენიერი! — შემაქო მეგობარმა, რომდესაც
წერილი ყუთის სიხენელში გაქეპა.

ათი ნაბიჯი არ გადაგედეგა ჯერ, რომ ვექილმა განაგ-
რობა:

— რასაკვირველია, ოჯახსაც აქვს თავისი კარგი მხარეები.
აი მე, მაგალითად, ხალხის იმ კატეგორიას ვეკუთვნის, რომელ-
თათვისაც კოლქობობა, ოჯახური ცხოვრებასუვეყვლავერს შეად-
გენს ცხოვრებაში.

ამას, ბატონებო, მიჰყა ხელი და მოაყლო იდივლური
კოლქობობის აღწერა. და ერთი წუთის განმავლობაში საესე-
ბით წარმომიდგინა თავლწინ ის საძაგელი, გამოყრუებული ცხო-
ვრება, რომლისაც მე უკვლავთის მე მინოდა და რომლითაც
უკოლო ვაგების ზმეტყვობას სტეგობობს.

თავის მომავალ კოლზედ
ისეთის აღტაცებით და გრძნო-
ბით ლაბარაკობდა, რომ ჯერ
სახლს არც კი მივახლოვებულე-
ყავით, რომ სრულს სასოწარკვე-
თილებაში ჩამავლო.

— ეს რა მიყავი, შე საძაგე-
ლო, რაზედ დამბუგე? — ვეკი-
თხებოდი ქოქინით, — რაზედ და-
მანელე და რაზედ გამაზიანენე
ის დაწყვეტილი წერილი? მე გი-
ყვარს, მიყვარს ჩემი ნატო, რო-
გორც ღმერთი!

და მოვეყ ფისა, რომ ჩემი
ნატო ვაგიყეებო მიყვარს და
უიმისოდ სიცილელე არ შემი-
ლიან-შეთქი. ჩემი ახლიდ ჩაღე-
ვლილი საქციურე, რასაკვირ-
ველია, უფუნურად მიმანდა. იმა-
ზედ მლიყერი გრძნობა, ბატო-
ნებო, მე არასოდეს არ გამომი-
კლია და არც თვეწ გისურვებთ,
რომ გამოსკალათ. ღმერთი
ჩემო, რა გამოესკალე მაშინ და
რა ვიგომენ, რამდენიარი ფი-
ქი და ვარიბო მომამყვამ დღე-
საც მიკვირს, რატომ კუუბუბედ
არ შეგვიზოლედ და ჩემს მეგო-
ბარს რაზე ხიფათი არ შეგამთხვი. ერთი კეთილი ვინმე რომ
გამოჩენილიყო და ამ დროს რეველოვარი მოეწოდებინა ჩემ-
სთვის, გვეტყებთ, ღმერთმანი, დიდის საამოენებით გამოეგესლ-
მებოდი წუთი სთვლეს.

— კარგი, ვეკუთვ, ნუ ცხარობს... — მომიგო ვექილმა,
მხარზედ დამარტყა ხელი და გაიკინა. — ვეკუთვ ტრილო, სურ-
ერთია, შენს დანიშნულადის ვერ მივა წერილი. ადრესს ხომ
შე დავაწერე და მე კი ისრე გადავარიე, რომ ფოტოში, ღმე-

1. ოკტომბერი. სვეტიცხოვლის დღეობა მცხეთაში.

რომანი, ვერც თავს გაუტყვენ და ვერც ზოლოს. აი, ძამივე, ეს შენთვის გავეთილი იყოს, კარგად დაიხსომე და არასოდეს აღარ ილაპარაკო იმაზედ, რაც არ გესმის და ვერ შეგიგნია“.

მე გავითავე ჩემი ისტორია და ახლა სხვამ გვიამბოს რამე. ის იყო შემდეგი დაწყებას აპირობდა, რომ საათის ხარშა თორმეტი ჩამოჰკრა.

— თორმეტი... — დასთვალა ერთმა ნათიკ მსაჯულთაგანმა. — აბა ეხლა 'ის წარმოიდგინეთ, ყმაწვილებო, თუ რას უნდა გრწნობდეს ეხლა ჩვენი ბრალდებული? ის ხომ კაცის მკვლეელია და ეხლა მარტო-მარტო ოთახში გამოწყვედულს, რასაკვირველია, არ უნდა ექნოს და მთელი ღამის განმავლობაში ამ სვედიან ხარის რეკვას უნდა უგდებდეს ყურსა. ნეტა ეხლა რაზედა ჰფიქრობს და რა აწუხებს?

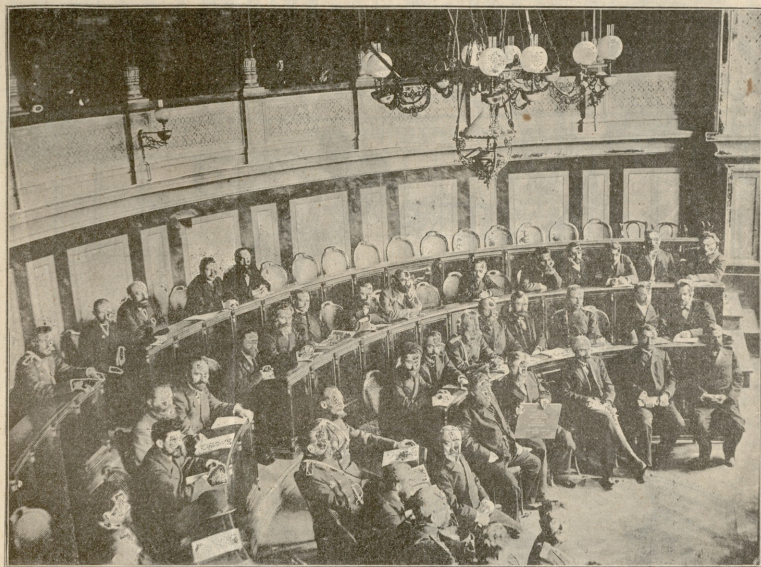
ნათიკ მსაჯულებს როგორღაც უტბად დაიფრყდათ თავინთი თავგადასავალი, ის ხომ, რაც იმათ ამხანაგს გადაჰხედოდა, — თავისი წერილით და ნატოათი სრულიად უმნიშვნელოდ მიიჩნედათ. დაწყებული ლაპარაკის გაგრძელება აღარაინ მოიხსურებოდა, ყველანი უზნაუროდ წამოიღწნენ და მიიშალ-მოიშალნენ დასაძინებლად.

ივ. ზაქუმაძე-ფანავაძე.

ექიმთა კრების კამიტეტა.

1. ექ. მელიქოვი, 2. ექ. ლუნკევიჩი, ექიმთა კრების კამიტეტის თავმჯდომარე, 3. ექ. მალინინი, კრების საპატოო თავმჯდომარე, 4. ექ. დიუზერი, 5. ექ. ლარიონოვი.

კავკასიის კეშითა მუარე გრეების უკანასკნელი სხდომა.—ღარბაზის მარცხენა მხარე.

* *

ღამის გუშაგი თვის მერთოდგარ სხივებს
წარუღას მხარეს მიშაანუელა,
და მიძინებულს, მაშურალს ხალხს
ზედ გულზედ ნასად დაჭითათებდა...

ზაფხულის ითი წმარად იძვრდა
და უტრადებდა გულს ხალხს დაღაღულს;
ნიავი ტკბილსა ენასა უმღერდა,
წუთი-სოფდისგან მწარედ დაზავრულს.

და ამ ენასთანა წყროს წუხნუხთ
წასწარუღებდა ხალხს მიძინარეს;
თითქოს უნდადა გულთი მიეძღუნა
სამყურნალო რამ, ზირ-მომიდინარეს:

— დაიძინევი, მაშურადო ხალხო,
რომ მიეკეზო კვლავ სკადინდელ დღეს,
და როგორც რომ დღეს, კვლავ გბრძოლო
შენს წილად-ხლომის უკეთეს მწარე სვედრს.

მავრამ მიფე დრო, რომ შენს ქართველს,
ტანჯვას და გმინვას მოვლით ბოლო;
და სისწრულის «ჭიროვებს» ტკბილად
დადიდინებდე საბრძოლბელო!

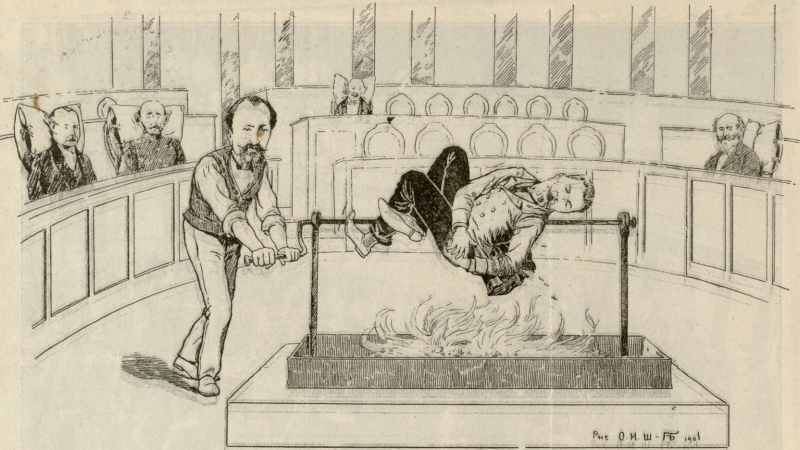
და ეს სიტყვები იმა წუხნუხში
ზედიურ ხმებად იფანტებოდა;
და მის ზვირთებში, ვინ იღის კიდევ,
რა საიდუმლო იფარებოდა!?

კავკასიის კეშითა მუარე გრეების უკანასკნელი სხდომა.
ღარბაზის მარცხენა მხარე.

ივ. გარე-უხნელი.

დავს ზაქობა უნდა.

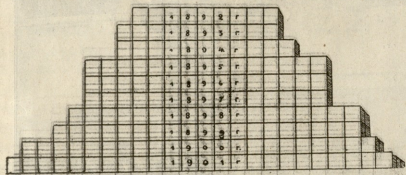
ტფილის საბჭოს უკანასკნელი სხდომა. საკითხი კასის გაქურდვის შესახებ.

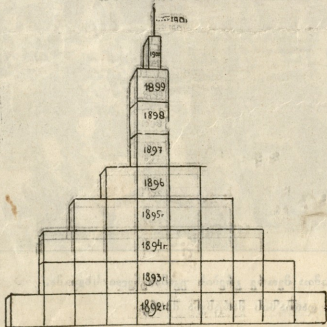
ტფილისის ანტისანიტარულ ქუბებში მცხოვრებთა ცხვირის ასახვევი.

ტფილისის განაპირა ქუჩების ფარწყბი.

გამოყენება: ტფილისის პავილიონი, დიჯარაბა - მახინჯები ტფილისის თეთრ-მარფელაჰმის დევიტის ზრდისა.

ნარევი და გასართობი

ამერიკა უცნაური ქვეყანაა და ამერიკელი ყოველთვის ისეთ რასმე მოიფიქრებს და მოიჭმედებს (შოფოქრებსა და მოჭმედებს შუა ამერიკაში სულ მცირე მანძილი), რაც სხვის არც კი დაესიზმრება. მოგეტყვინებთ, ამერიკაში ბევრი მილიონერია, მაგრამ არც იმათი რიცხვია მცირე, რომელნიც გუშინ ყელმდე ოქროში იყვნენ ჩაფულუნნი და დღეს კი არაფერი გაანიათ. ეს ყოფილი, ci-devant მილიონერები შეგზბარლებია ერთ ამერიკელ ნაბობს, სამუელ პინგლს, დაბოთდა თავშესაფარად უანდერძებია დიდი და მშვენიერი სასახლე. ჩვენში ამისთანა თავშესაფარი თავისი დიდნი ცარიელი დარჩებოდა. ამერიკაში კი მას უთუოდ ეყოლება თავის კლიენტები, თუმცა ამერიკელი იზვიათად ეძღვევა სასოწარკვეთილებას და იზვიათად საოგებლობის სხვის შემწეობით.

რედატორი: ზ. ჭყონაძე
 გამოცემელი: ზ. ჯანაძე